

100, 250, 350, 450, od 190 naprej 220, 300, 400, 500
moške kamgarn obleke za birmance pomladni damski plašči

Slovenska Krajina.

Vprašanje tihotapstva v Slovenski krajini. — Tihotapstvo v obmejnih krajih cvete že dolga leta sem. Vsi napor obmejnih straž in oblasti so skoro brez uspeha. Vedno znova se sliši o kakem ustreljenem tihotapcu. Že mnogo jih je podleglo v tem nevarnem poklicu. Vendar jih pa ne drži prav ničesar nazaj, da se ne bi znova podajali v življenjsko nevarnost in tako povzročali svojem razne sitnosti. Posebno avstrijska meja je vabljiva točka za tihotapce. Da bi pa beda silila te ljudi do prepovedanega posla, je izključeno, ker se po raznih dosedanjih znakih sodeč, lotijo tega posla le taki, katerim redno delo smrdi in jim je ljubše pohajkovati. Tudi dobiček pri tem poslu je večših tak, da skoro ni vredno omenjati. Tvegati življenje pa tudi ni pravilno za bori zaslužek. Mnogi so že nasledili poklicnim tihotapcem in tvegali življenje ali vse imetje in si tako onemogočili redno življenje. Jasno pa je, da se tihotapci boje poštenega življenja. Svoji obrti so slepo udani in tekem let so se že marsikaj naučili. Celo organizirajo se družbe, ki potem prenašajo blago čez mejo in ga razpečavajo med ljudstvom. Zlasti saharin, kresilnike in kamenčke za kresilnike radi prenašajo čez mejo. Zato bi bilo nujno, da se organizira odpor proti tihotapljenju v zaledju, ne na meji, in pokazati je treba ljudem v posebnih okoliščinah škodo, ki jo povzročajo tihotapci državi. Vsaka posamezna občina bi morala poskrbeti kontrolo vseh sumljivih občanov in jih stalno imeti v nadzoru. Uvedle naj bi se posebne legitimacije, ki bi jih naj občine dajale zastoj svojim občanom v slučaju odhoda iz okolice domače vasi. Pred seboj moramo končno imeti blagor vseh ljudi in zavezati ta nevarni povojni val, ki zahteva vsako leto na desetine človeških žrtev pri tem nedovoljenem poslu. Vse predolgo se je molčalo o tem in končno bi bil že čas, da se zgane oblast in zatre ta nevarnost. S tihotapstvom se ustvarja samo gotovo število delomrznežev, katerim je pošteno delo strup in življenjski križ.

Še druga reč je pri tem. Tihotapci so oboroženi. V slučaju, da jih zajamejo obmejni organi, se lotijo orožja in streljajo, ne da bi pomislili, da pri tem lahko koga ubijejo. Ali se ne ustvarjajo na ta način nevarne družbe, ki se polagoma lahko pretvorijo v tatovske ali roparske? Treba je pri tem na to pomisliti in zato je nujno, da se tihotapstvo omeji.

V ZASTARELIH SLUČAJIH ZAPEKE, SPREMLJANIH PO HEMOROIDIH IN OTEKLINAH je naravna

FRANZ-JOSEFOVA

grenčica, užita tudi v malih količinah, pravi blagoslov.

FRANZ-JOSEFOVA

voda milo učinkuje in zanesljivo odpira, a tudi po daljši uporabi nikdar ne odreče.

Ogl. reg. S. br. 30.474/35

Cene živine. Od leta 1928, odkar se je pojavilo med našim kmečkim ljudstvom padanje cen pri živini, se je stopnjevalo siromaštvo od vasi do vasi. Naš kmet, ki je izključno od dohodkov pri prodaji živine kril gospodarske potrebe pri svojem domu, je prihajal v vedno težje škrpice. K temu ga je zajela še kriza in tako je začel životariti. Po drugih predelih se je gospodarstvo še nekam dvigalo in kljubovalo, saj dohodki s kmetij niso prihajali samo iz živine, temveč tudi iz vinogradov, sadovnjakov in gozdov. Zadnja leta so bile cene živini tako nizke, da se pri prodaji živine niso krili niti stroški pri plačevanju davkov, kaj še, da bi se oblekla družina in krila druge potrebne izdatke. Zato je pač bila tudi posledica, da je veliko naših ljudi odšlo v Francijo. Sicer se sedaj organizirajo kmetje, da bi se cene dvignile. Vprašanje je pa, če se bodo obdržale, saj je producent navezan na konsumenta in obratno, in prav radi tega je vprašanje, na kako višino je možno sploh dvigniti cene živini, da bi se odpomoglo našim kmetovalcem, ki bi s svojo pridnostjo res zaslužili primeroma dobre cene pri živini, ker jo gojijo res z vso vnemo. Najhujše je pač to za naše kme-

tovalce, da države, ki izvažajo našo živino, sčijo pač svoje kmetovalce in radi tega so cene naši živini vsled visokih carin možne le na podlagi nizkih cen. Če bi pa industrijske države pristale na znižanje uvoznih carin naši živini, bi vsekakor cene živini naglo poskočile in bi se dvig cen pri nas ne samo olajšal, temveč tudi utrdil. Želimo iz srca, da se naši kmetje rešijo iz obupnega objema krize in stiske.

Avstrijski hitlerjanci sami izvršujejo tajno izrečene smrtne obsodbe.

Avstrijska vlada ostro stopa na prste hitlerjancem, ki se pa v kljub prepovedi hitlerizma tajno organizirajo in ogrožajo od časa do časa javno varnost. Zelo mnogo hitlerjancev je v Avstriji zaprtih, zopet drugi so zbežali v Nemčijo, ali so se pa zatekli v našo državo. Med hitlerjanskimi begunci na našem ozemlju je tudi nekaj takih, ki so navadni zločinci in so se poslužili prepovedi hitlerizma za pobeg pred roko pravice. Da je naša slednja trditve resnica, je razkrila ter dokazala mariborska policija 8. aprila.

Prijeti trije begunci.

Pri Remšniku so pribežali k nam iz Avstrije trije begunci, ki so se izkazali s posebnimi legitimacijami narodno-socialistične stranke v Gradcu. Pripovedovali so, da so morali pobegniti radi političnega nasilja. Trojica se piše: 34letni pekovski pomočnik Schellauf, 25letni monter Fritz Godar in 22letni ključavničar Josip Wötsch. Vse tri so obmejne oblasti izročile mariborski obmejni policiji, ki jih je dala pod policijsko nadzorstvo ter so se lahko svobodno gibali po mestu, vendar pa je takoj začela poizvedovati o njihovi preteklosti. Dne 8. aprila je policija vse tri begunce aretirala in po daljšem zasli-

»Jasno je,« je rekel sodnik, »da je skrnil testament nekdo, ki mu je to koristilo. To more biti le Joza Jakopič.«

»Moj oče? Ne!« je dejal Tevž odločno.

»Joza gotovo ne!« se je usajal mojster Krištof.

»Joza je bil poštenjak.«

»Zal sodišče tega ne more verjeti,« je izjavil sodnik. »Čudno je le to, da krivec testamenta ni bil, ampak ga je hranil... Jaz si mislim, da je kole: Rajni je zaupal testament kakemu prijatelju, naj ga ta po njegovih smrti izroči oblasti. Ta prijatelj pa ni bil pošten in se je z Jozanom Jakopičem zmenil, da skrije testament, če mu Joza Jakopič zato dobro plača... Ali je komu od vas znan kdo, ki mu je rajni Jožef Hribernik posebno zaupal?«

Zopet je zašumelo med ljudmi, toda nihče ni vedel odgovora. Tedaj se je oglasila Blazinka, ki si je naglo izmislila laž, da bi za vselej odvrnila vsak sum od sebe.

»Gospod sodnik,« je dejala hinavsko, »ko ste to rekli, mi je prišlo na misel... Ne povem rada, toda ne maram, da bi mi vest kaj očitala... Rajni ujec so že imeli takega prijatelja. Ta je bil volar Aleš. Zdaj se spomnim, da so ga tiste dni pred smrtjo večkrat poklicali k sebi... In... in... saj nočem nič slabega reči o Jozanu, o Jakopiču, nimam vzroka zato — toda to dobro vem, da sta po ujševi smrti večkrat skup tičala z Alešem.«

»Krištof!« je zagordnjav mojster krojač. »Mlad kmet se bo vendar imel kaj pomeniti s svojim hlapcem.«

»Ne, ne!« se je lagala Blazinka. »Tudi ponoči sta čepela kjé sama in sta si večkrat kaj namigavala.«

»Kje je ta Aleš? Kako se piše?« je silil sodnik.

»Pisal se je za Matvoza in je pozneje kupil Gradiško bajto. Pred petimi tedni je umrl.«

»Ali morete to tudi s prisego potrditi?«

»Če treba, da,« je trdila Blazinka, ne da bi trenila z očmi.

»Dobro! Potem je stvar jasna. Aleš je testament utajil, Joza Jakopič pa...«

»Krištof!« je presekala krojač sodniku hudo besedo.

»Ne more biti drugače,« je vztrajal sodnik. »Ta dva sta krivca. Aleš pa je dobil gotovo dobro plačilo, da si je mogel Gradiško kupiti. Ko je umiral, ga je vest nagnala, da je spraval testament pred sodišče.«

Navzočim je bilo vse jasno in so prikimavali. Edino mojster Krištof, Jurij Močilnik, ta je brundal in ugovarjal.

V Tevževi duši pa je besnel vihar.

Da se je mogla Blazinka tako lagati! In ljudje so kar vse verjeli. Ali je zdaj še smel molčati? Zdaj, ko je prišel testament na dan, očetovega greha ni bilo več mogoče skriti. Sramoti se ni bilo več kam

ska letala na letališču. Na severu so italijanske čete prodrle do jezer Tana in Ašangi. Posebno srditi boji so se vršili pri jezeru Ašangi, kjer je nastopila proti Italijanom abesinska garda pod osebnim cesarjevim vodstvom. Garda je najboljše oborožena vojaška enota od vseh abesinskih čet, vendar se je morala umakniti. Italijani so namreč poslali v borbo nove metalce plamenov — male tanke, iz katerih brizga ogenj na 50 metrov daleč. Na jugu pripravljata general Graziani novo ofenzivo proti četam abesinskega rasa Nešibuja, ki so še edine ostale sveže in neporažene. Vse izgleda, da se bliža abesinska vojna h koncu in bo neguš najbrže kmalu za-